

мали инфлацията и стабилизира донякъде икономиката. Отрицате ното действие на реституцията, приватизацията и преустройство на селското стопанство обаче продължаваше, като постоянно увеличаваше безработицата и постоянно обединявашите хора. Ограничаваха се все повече и социалните придобивки. Продължаваха да растат цените на хранителните продукти и ~~все~~ все повече семейства се тревожеха за бъдещето си.

При тази обстановка, аз продължавах да работя активно в ППО на БСП в квартала, на която бях заместник-секретар. С Милка и тази година ~~отново~~ ходихме на връх Бузлуджа. Считах, че само едно управление на БСП може да стабилизира отново икономиката на страната, а с това и положението на хората.

Икономическото положение на нашето семейство през годината беше на задоволително ниво. С Милка се надявахме да бъдем здрави и да помагаме на синове и внучи.

Макар и с известни затруднения, успяхме добре да посрещнем Новата 1994 година. Внуците бяха вече големи и окрасената още по ~~Келдните~~ празници елха не ги привличаше много. Стефко беше на 15 години, Маринчо на 11, а Милко на 9.

След завръщането си от Сирия, Васко оставил на съхранение у нас валутен депозит за 2000 долара, като резерв неизвестен на съпругата му. Но и той беше изразходван за генерално преустройство на апартамента им, който се водеше само на съпругата му. Тя се стремеше, той да не разполага с нищо, за да е зависим напълно от нея.

На 11 януари, най-после Общинската комисия изготви протоколите с оценката на парцелите в с. М. Верей. На 3 февруари със заповед № 224 кмета утвърди оценката на нашият парцел № 67 на стойност 29,680 лева. На 18 февруари внесох в Търговската банка по сметката на Общината ~~тази~~ сума, заедно с 148,

режийни и 40 лева общи разходи или всичко 29,868,40 лева.

След като се разплатих в спестовната ми книшка останах само с 10 хиляди лева. Със съдествието на бившият си юрист-консулт Петър Русенов срещу такса от 200 лева получих наториалният акт под № 130, том I, дяло 764/94 г/ за собственост на парцела в с.М.Верея. За това ми помогна и моят съученик адвоката-нотариус Цанко Христов. И така с общо 30,148,40 лева ^{запад} с Милка бяхме законни собственици на парцела в с.М.Верея. Това беше своеобразен подарък по случай 40-годишнината от свадбата ни на 7 март 1954 година, и нейната 60 годишнина/9 март 1934 година⁸. На 9 март цялата ^{запад} семейство отпразнуваше тези събития.

Споменах вече, че през 1993 г с Милка забелязахме че синът ни Марин не е много добре, а от началото на тази година, това беше още по-забележимо. Милка се опита да убеди да отиде на медицински преглед, но той отказа. През март и Дора сподели с нас, че вечер Марин не може да спи и се оплаква от болки в гръбта. Тогава Милка помоли брат му Васил да убеди и заведе ^{до} на лекар. При чествуването на 26 март на рожденият му ден, Васко води с него сериозен разговор, а на следващия ден доведе у нас д-р Филип ^и Петков, с когото успяха да го убедят и на 29 март го заведоха на медицински преглед в Окръжната болница. Установиха сериозно заболяване на единият бъбрец и веднага приеха в Урологическото отделение. Там престоя 35 дни, като се наложи да правя две срещи с д-р Лапарев и да урежда преглеждането на Марин на скенер. Едва тогава се установи, че има циста или тумор в надбъбренчната жлеза, между бъбрец и плаващите ребра. Дадоха му направление за операция от специалисти в София и в началото на май изписаха от Окръжната болница.

Марин беше убеден, че е болен от същото заболяване, от което почина колегата му Радомир от завод "Берое" и никаква операция

ция нама да може да му помогне. Едва сега ни стана ясно, за то той така внезапно напусна завод "Берое" през 1991 година.

Като стабилен характер, той продължаваше да се държи добре, Ние с Милка полагахме усилия да го убедим, че чрез оперативна намеса може да бъде излекуван. Разтревожен, започнах да си водя бележки за тежкото заболяване на синът си. Самият аз бях прекарал три тежки операции, смърта на родителите си и на някои близки приятели, но сега се отнасяше за живота на синът ми, който не беше навършил 35 години. Ние с Милка вярвахме в излекуването му, като се стараехме да убедим и не~~и~~ да вярва.

На 9 май, Марин с майка си замина за София със служебната кола на Пощата, за да уредят оперирането му. Милка се надяваше на съдействието на проф. Петко Узунов, доскоро председател на Медицинската академия. Той беше от гр. Айтос и от там се понаеха ~~с~~ Милка. Беше ни гостувал и в Стара Загора. След среща с него, той веднага урежда приемането на Марин в хирургическото отделение на Онкологията с ръководител проф. Куманов.

Той по това време е в чужбина. Провеждат му необходимите изследвания и след завръщането му, на 26 май Марин е опериран.

Операцията е доста усложнена, понеже тумора е обхванал не само надбъбречната жлеза, но и част от бъбрека и две от плаващите ребра. Според професора, отначало се е развивал като гноен абцес, който за 2-3 години достигнал установените размери. Успокоява Милка, че още не е дал рассейки. Допущал, че е получен в резултат на случаен удар, а не в резултат на обличване в завод "Берое". Марин не приема това обяснение, защото след Радомир, от тяхния цех заболява още един негов колега. След операцията Милка беше няколко дни при него. Сравнително бързо се възстанови от операцията и на 3 юни беше изписан от болницата и довед~~и~~ в Стара Загора с колата на съученика му Насю.

Скоро не се почуствува добре и чрез д-р Стефанова, живееща в съседния блок го приеха в Окръжната болница, където със сондажи му изтеглиха набрана лимфна течно^{ст} и лекуваха 5 дни с антибиотици. До края на юни той се възстанови, след което ходи на контролен преглед в София. Въпреки, че му дадоха доста болничен отпуск, той на 1 август започна работа. До края на годината беше сравнително добре и ние с Милка вярвяхме вече в оздравяването му. Често с него и децата посещавахме повечето футболни мачове на ФК "Берое".

Докато Марин беше из болниците в Стара Загора и София цялото семейство изживявахме всичко много тежко. Милка проявяваше устойчивост, владееше се добре пред нас и ~~Марин~~, ^{като} и водеше борба за успешно излекуване на синът ни. Аз трудно се владеех и се стараех да давам кураж на синът си. Предпочитах, когато Марин е в къщи, да бъда на бюрото си в спалнята или мястото в с. М. Верей, където често давах воля на отчаянието си, зариди невъзможността реално да помогна на синът си.

От 10 до 12 юни бях на другарска среща в София с живите колеги-пиротехници, мои съвипусници от Военната фабрика-гр. Казанлък. Празнувахме 50 години от завършване школата за пиротехници. Организатор на срещата беше проф. Панcho Русев, която се проведе във вилата му до Панчевското езеро. Събрахме се едва 11 души. Вечерта преди срещата, нощувах при Марин Камболов. От неговият дом потърсих по телефона ~~потърсих~~ най-добрият си приятел от школата Ангел Траянов. Бях неприятно изненадан, когато съпругата му ми съобщи, че преди два месеца той починал. Ще спомена, че на срещата присъствуваха: Славчо Хр. Танев /Кими/, с когото бяхме в I-ва армия и студент ~~и~~ - агроном ^{съ}; Христо Антонов Тонев - лекар в София и Никола Сл. Георков, работещ като пиротехник в София. Прекарахме много прият-

но, като си споделихме спомени от школата за пиротехници и работата ни след това като такива. Аз носех една стара моя тетрадка с пълен списък и адресите на всички школници, като направихме проверка по нея на живите от тях. На раздяла си обещахме, след 5 години да се срещнем пак.

През юли, въпреки операциите на Марин, с нахата Дора с/сина вете си отново беше на екскурзионно летуване из Пирин планина. След това, ние с Милка водихме внуките на тържествата на връх Бузлуджа. Те бяха впечатлени от Панорамата-музей и много⁵⁰ хора на върха, дошли от цялата страна. Въпреки тревогите по боледуването на баща им, се стараехме да ги различаме,

На 21 септември навърших 70 години и въпреки прекараните операции през 1987 и 1989 години, физически бях добре. Само нервната ми система беше доста изострена и понякога неоправдано избухваш. Поради боледуването на синът ми, не желаех да се вдига много шум около моят юбилей, но не се получи. Клона на СУБ-СЗ през септември организира в ресторант "Железник" тържествено чествуване на всички юбиляри свои членове, навършили кръгли годишници. На самият ми рождения ден, от София ми гостува приятеля ми Марин П. Камбуров. Същият ден, към 17,30 часа ме посетиха в къщи десетина жени от техническият персонал на ХПС-СЗ. Поднесоха ми като подарък стенен електронен часовник. Добре, че Милка беше приготвила достатъчна почерпка за гостите. Създаде се непринудена и много приятна другарска атмосфера. Изненадващо за всички моят стар другар М. Камбуров извади и прочете пред всички едно свое "лирическо изляние" пригответо още в София. Беше го озаглавил "Мигове от една дружба на 50 години". В нея той изразяваше искрените си чувства от нашето близко приятелство, макар и литературно не много добре издържано. Налага се да изложа напълно съдържанието му

"Мигове от една дружба на 50-години."

Драго Ножче, днес ти си се родил и ето вече на 70 години си бил?

Чудна възраст нали, фатално от младите години те отдалечи!

Помниш ли онова време, беше далечно бъдеще и мечти,
И ето сега, всичко минало обърна се уви!

През 44-та започна нашата дружба в 2-ро Огнестрелно отделение,

Пристигнаха пиротехници в часта, наперени, важни и ти с тях.

Тежеше животът войнишки, хамалогия, закачки, обиди и смях,

Когато подхващаше твоята песен "Мила мамо напиши ми"!

Още помня след 9-ти септември, твой рисков младежки актив,
С другари и Арменчев пъзлив, за укрепване властта народна.

През войната в чужбина, по фронтове далечни,

Съдбата ни устройваше срещи сърдечни.

През 46-та в София на "Паренсов" 29, при Кралското семейство и
кака Дона,

Квартирувахме в хола като студенти, хазяина Васко, ти и аз.

Помни, как баба Елена и Бобът с китара, на Забулови двете щерки,

Правиха серенада с наслада, а ние се превивахме от смях.

Що да кажа, като шеф на МАМ, когато посрещахме Шико,

Хапвахме без срам, а Тарапонти се посмиваше тихо.

На празници студенски, се представяхме джентълменски,

Пийвяхме Карловско вино, играехме Папалезата учтиво.

През години на следването, в науката беше фаворит,

Ученолюбив и упорит, учен да станеш бележит.

Беше четиредесет и осма, когато агроном съвсем млад,

Постъпи в Конезавода, като специалист новак.

По това време птицевъдството беше в разцвет,

А ти стана известен научен експерт.

Като научен сътрудник, за кокошките пишеше книги,

Даваше акъл на светилата, а в страната те знаеха и по селата.

Ходеше често в чужбина, Москва, Будапеща и Мадрид,
Участвуваше в конференции, споделяше опит за успехите в страната.

Ex Ножче, беше славно време, на ентузиазъм, труд и учение,
За социалистическото строителство, за създаване щастливо поколение.

Но времето мина, щастливото бъдеще загина,

Но в трудното настояще, хубавата дружба остана.

Но друже мой, какво да се прави, такава е съдбата на наше то поколение.

С малко изключение, че има надежда за живееене.

София, 21. IX. 1994 г.

На моят скъп приятел Стефан Василев
Ножчев/старши/, по случай рожденият му ден, най-сърдечни пожелания.

Подпись: Камбуров.

Вероятно, когато е писал "лиричното си излияние", Марин е мислел да ми го праща, защото не е бил решил да идва в Стара Загора.

След като го прочете приятелят ми, сильно развлнувак, аз станах прегърнах го и пред всички му благодарих. Тогава забелязах, че повечето от моите техники бяха разплакани. Вероятно за пръв път ставаха свидетели на едно такова приятелство, изложено така искрено в творението на моят приятел.

Вечерта, пред събраната наша фамилия помолих приятелят ми да го прочете отново, но за мен нямаше същия ефект.

На следващият ден, с него посетихме Васко Бобът и д-р Симеонов/Парапонти/. Ходихме и на парцела в с. М. Верея, като на третият ден изпратих М. Камбуров с два кашона грозде и зеленчуци. Той заслужаваше много повече.

До края на годината, синът ми Марин беше сравнително добре. Ходеше редовно на работа, но отказаваше да посещава болницата на контролни онкологични прегледи. Ние с Милка не

бяхме спокойни и често с тревога наблюдавахме състоянието му.

През ноември си купихме електрическо подово килимче, кое то поставихме във всекидневната.

Независимо от усложнената обстановка в семейството, ние с Милка се стараехме да обработваме добре парцела в с. М. Верея

Често в събота и неделя водехме там и внуките, а понякога и Васко идваше да ни помага. Моят "Москвич" бях предал за ползване от Васко и повечето от получаваната продукция мъкнехме на ръце по автобусите. И тази година получихме добра реколта че-реши, кайсии, круши, праскови, сливи, ягоди, малини и касис. Най-до-волни бяхме от лозите с над 600 кг набрано грозде. Изобилно беше доматите, картофите, краставиците, чушките и зелето. По слаби бяха добавите от морковите, чесъна, лука, марулята и бобът.

Изобилни бяха цветята, "хобито" на Милка. Доста от роднините и приятелите и тази година "закачиха" по някоя кофа от тази продукция. По тогавашни цени стойността на получената продукция надхвърли 29 хиляди лева, почти $\frac{3}{4}$ от платената цена за покупката на парцела.

След отпечатването на последните ми две статии в списание "Животновъдство", преустанових да пиша такива, като насочих вниманието си към "Автобиографическият си очерк". Тази година написах: увода и разделите свързани с живота ми до завършване гимназията през 1942 година. Отразявах предимно тези събития, които имаха връзка с оформянето ми като личност и човек. Понякога излишно се увличах по някои подробности. Надявах се, че след окончателното му завършване ще имам време основно да го преработя. След заболяването на синът ми, често се налагаше да прекъсвам писателството си, но след това продължавах. По този начин по-лесно понасях тревогите по него.

Продължавах да участвувам в сбирките на ветераните-учени

към СУВ-СЗ. Активно се включих и в работата на Общинското ръководство на Съюза на ветераните от войната. Организирахме честването на 9-ти май "Денят на победата" пред паметника на Съветската армия, на който присъствуваха над 500 души. След това Д. Добри Иванов в ресторант "Лебеда" проведохме традиционната си среща-обяд, макар същият ден Милка да отведе синът ми в София на операция. Бях потиснат и споделих с бай Добра моите тревоги. Ограничих обаче доста връзките си с ХИП-СЗ, макар здравословното състояние на птиците да не се беше съществено подобрило. Колегите К. Кунев и В. Тодорова трудно реализираха разработената с мое участие оздравителна програма. През февруари, участвах на организираната на Старозагорските банки от Съюза на птицевъдите съвещание, а след това с участниците в него посетих и птицекомбината - Стара Загора. На това съвещание се убедих, че при новата икономическа обстановка в страната, малко мога да бъда полезен на птицевъдството.

Икономиката в страната продължаваше да се влошава, като цените на хранителните продукти се увеличиха над два пъти, като значително надвишиха увеличението на заплатите и пенсии. Според мен неправилно се обвиняваше правителството на Л. Беров. По-голяма беше вината на оформилата се група от бащери и бизнесменни, както и от реститути и корумпирани държавни чиновници, които ограбваха безконтролно предприятията, държавата и обикновените хора. Доста от тях бяха бивши членове на БКП, работили въреди в различните нива на Партийната и държавна власт. Аз продължавах обаче да съм в ръководството на ППО на БСП в квартала, вярвайки че само чрез нея, макар и трудно ще могат да се съхранят социалните придобивки на хората, ограничи инфлацията и корупцията, преустрои икономиката и ограничи раздробяването на обработваемата земя на село.

През декември 1994 година се провежда изборите за 37-то народно събрание. Преди това правителството на Людмил Беров подаде оставка. Изборите провежда службното правителство на Ренета Инджова. Хората още не бяха изгубили доверието в БСП и затова спечелихме изборите.

През януари 1995 година, народното събрание избра правителство с министър председател от БСП Жан Виденов, като в него участваха и министри от БЗНС "Александър Стамболовски" и от "Екогласност". Министър на земеделието стана мойят добър приятел и колега - член на БЗНС Васил Чичибаба. По този случай му се обадих по телефона да му чистия за голямата отговорност която поема и го предоприди да внимава.

Макар тази 1994 година за нас с Милка да беше юбилейна, Милка навършваше 60 години, аз 70 и 40 године от сватбата ни, тя се оказа и най-злополучната. Марин се разболя тежко. Установиха киста на надбъбречната му жлеза и трябваше да постъпи в болница и опериран. но това стана чак на 26 май. Марин мислеше, че ще му се размине и упорстваше.

Новата 1995 година, въпреки обстановката в семейството се постарахме да посрещнем добре. Тревожеше ни състоянието на Марин което видимо се влошаваше но той отказваше да постъпи във болница.

Децата вече бяха големи момче и това положение ги тревожеше и потискаше. Маринчо вече беше на 12 години, отличен ученик но беше доста затворен. Милко също се учеше добре, той беше с по-отворен характер и имаше много приятели.

В края на 1994 г, синът ни Васил напусна "Червено знаме". Заедно с синът на моя приятел Тодор Пенев, завършил медицина, създадоха частна фирма. Закупиха машина за производство на пластмасови бутилки но работата не потръгна добре.

Стедко Баче

на 16 години и успешно се учаше в езиковата гимназия.

През февруари убедихме Марин и той с майка си замина на контролен преглед в София. Отново ни съдействува проф. П. Узунов^в който беше ^Бзи зам. Министър на Здравеопазването. Той уреди Марин да бъде прегледат от проф. Куманов. Установи се, че има увеличение на черният дроб, вероятно от ³расейка. Това много ни разтревожи. Предписаха му лечение, което следващо да се провежда в Окръжната болница-стара Загора. Марин под претекст, че е безсмислено да се лекува, отказа да ходи на предписаното лечение в Онкологията на болницата, въпреки че идваша от там медицински сестри да го търсят. Ние с Милка обаче продължавахме да го убеждаваме, да не се отчайва и лекува. Така продължи до края на юни.

Въпреки тревогите по синът ми, присъствувах в ХІІІ-СЗ на честването "Денят на птицевъда" /Петровден/. След това присътувах и на тържеството във връка пенсионирането на техничката -птицевъд Зафирка Петкова.

Същият месец Марин се оплаква на майка си, че го боли и другия бъбрец, но се установи, че е от увеличеният черен дроб.

Отказа обаче да ходи на лечение в болницата. По същото време съпругата му Дора, ходи с внуките на екскурзионно летуване из Пирина.

Въпреки тежката обста новка в семейството, Милка продължаваше всеки месец да посещава за 2-3 дни с. Розовец и наглежда болната и сляпа 88-годишна майка.

Независимо от състоянието си, Марин продължаваше да ходи на работа в Пощата. Д-р Симеонов /кумът/ успя да го убеди и му вземе кръвни преби за изследване. Резултатите не бяха добри. Д-р Хаджи Петков го води на рентген и се оказа че черният му дроб е силно увеличен. Синът ми продължаваше да

отслабва и отпада. С мен нищо не споделяше, само понякога се оплакваше на майка си. Убеден бил, че има разсейки в черният дроб и няма никаква надежда за оздравяване.

На 21 август цялата семейство у нас чествувахме 40-годишнината на брат му Васил. По време на пожеланията с почерката Марин внезапно стана и бързо напусна масата и стаята. Майка му, която излезе след него го сварва в хола, силно разстроена и разплакан. Извинил се на майка си с думите: "Простете ме загдето напуснах масата? Не можах да се овладея, защото ^{умя} знам много добре, че няма и аз да доживея до 40 години, като брат си!"

Наскоро след това, ~~Милка~~ чрез проф. П. Узунов, ~~Уреди~~ Марин да бъде прегледан на скенер в София. На 28 август заминаха двамата и на скенера се установява в черният му дроб образование с размери 7 на 10 см. Понеже проф. Куманов отсътувал, се връщат със снимките в Стара Загора. Специалист в Старозагорската окръжна болница ги успокоява, че образованието не е типично за разсейка и затова се налагало допълнителни изследвания. Д-р Хаджи Петков отново заведе Марин на рентген. Около старата операция нямало нищо, но образованието в черният дроб д-р Хаджи Петков обяви за тумор.

След разговор на Милка с проф. П. Узунов по телефона, ~~Лидия~~^{ТЯ} и Марин на 4 септември заминаха отново за София. Там веднага приемат Марин при проф. Гайдарски в I-ва хирургия на Медицинската академия, който е специалист по чернодробните заболявания. Понеже до 16 септември е в домашен отпуск, до завръщането му ~~Марин~~ и Милка се връщат в Стара Загора. Трудно е сега да преценя, какво Марин преживяваше, очаквайки втората си операция. Ние с Милка не приехмакме, че ще загубим синът си.

На 7 септември 1995 г внезапно почина брат ми Жоро. Споменах вече, че той боледуващ от исхемично сърце, а напоследък беше доста отпаднал. Много тежко изживяваше заболяването на племенника си, който той много обичаше. ^{пред.} Последната ни среща в края на август до Халите, той ме изпрати близо до Съдебната палата, като постоянно ми разпитваше за Марин. Помолих го да дойде до нас за да го види, но ми отговори, че няма сили за това. Тревогите по синът ми не ми позволиха тогава да се заинтересувам за неговото здраве. Наскоро след това го срещнах отново до Халите с бутилка ракия в ръце и му направих бележка да не пие. Тогава той ми каза: "А бе бате, цял живот си ми давал съвети, поне сега недей, защото аз зная какво да правя? По-добре ми кажи, как е Маринчо?" Споделих с него тревогите за синът си и се разделихме. Това беше последната ни среща.

В денят на кончината си, станал рано, къпал се и се бръснал. След това се обадил на съпругата си, че ще отиде на Халите за хляб и отишел в кухнята. Тя била още в леглото и не го чула да излиза навън. Ставайки по-късно, го открива да лежи на кушетката в кухнята в безсъзнание. Вика по телефона "Бърза помощ", но дошлият лекар установява смъртта му. На нас се обади към 9 часа и ние с Милка в 9,30 часа бяхме у тях. С помощта на двама съседи от блока го облякохме. След то ^{ва}, чрез Общинското погребално бюро уредих погребението му за 8 септември в 11 часа, устройвайки го в самостоятелен гроб.

Тоя на родителите ми, към които той не проявяваше интерес, през 1990 година бях предплатил за себе си. Погребахме го като комунист, ползвайки ритуалната зала на гробищата. За погребението още до вечерта пристигнаха дъщерите му със семействата си от Елин Пелин и София. На погребението му бяха доста хора, с два автобуса от Строителни войски.

С моят брат винаги се уважавахме и обичахме, въпреки честите усложнение, които създаваше съпругата му между семействата ни. Като по-голям беше редно аз да си отида от живота пръв, но както казваше баба ми Руска: "За тази работа ред няма, ай ол!" На връщане от погребението бяхме с "Трабанта", каран от Марин и моят "Москвич" каран от Васко. След погребението се отбихме на гроба на родителите ми, което силно разстрои Марин. След това бях до него в "Трабанта" и забелязах, че е доста развеселен и кормува несигурно. Вероятно в гроба на дядо и баба си, беше видял собственият си гроб.

На 16 септември той замина сам при проф. Гайдарски, като се уговори с майка си, да й съобщи за денят на операцията, за да отиде при него. Тръгвайки за София, Марин за пръв път с мен сподели, че добре знае безизходното си състояние, но приема операцията като последен шанс. Отговорих му, че човек винаги е длъжен да се надява.

На 20 септември се обади, че операцията е назначена за следващата седмица, но му били необходими три банки кръв от нашата "0" група, за която от кръводарителният център в София отказали. Милка замина за София и с помощта на Ваня, дъщерята на кумът, срещу 3000 лева успяха да уреди трите банки кръв и се връща в Стара Загора. На 26 септември проф. П. Узунов ни се обади, че ще се проведе операцията. Все тази дата 26-ти, Марин беше роден на 26 март, първата операция беше на 26 май, а сега тази на 26 септември. "Ex Марине, Марине, от малък не ти върви много в живота, въпреки почертаното ти желание само да решаваш проблемите си! Отново те чакат мъки с надежда за оцеляване!"

Операцията на 26 септември продължава 5 часа. Отстранени са две метастази в черния дроб. След операцията Милка

е при него в УРИЛА. От там ми се обади за състоянието му. След като се подобрява на 28 септември се заврна в Стара Загора.

В болницата Марин остана десетина дни, посещаван често от братовчедката си Красимира. На 2 октомври и снахата Дора говори с него по телефона и той е съобщава че е добре. По същото време, Милка ходи до с. Розовец при сляпата си майка. Тя се оказа много по-устойчива от мен, като упорито се бореше за че дото ни, не забравяйки и грижите за своята майка.

На 4 октомври и снахата Дора най-после посети в София Марин. Той бил добре и излязъл при нея в двора на болницата.

На 6 октомври ми се обади проф. Узунов, че уредил Марин на кратко лечение при някоя си д-р Кръстева, ~~която~~ ще му разработи програма за лечение в болницата Ст-Загора.

На 8 октомври Дора с ~~Децата~~ при Марин в София. Бил добре но на следващият ден щели да му вадят със сонди набрана лимфна течност. На 10 октомври, Дора със служебната кола е командирована в София и отново го посещава. Бил много отчаян, защото прочел епикризата, от която разбира, че му остава най-много една година живот. На 11 октомври и Милка ходи при него, но по пълна информация за състоянието му не успява да получи.

На 20 октомври, тя отново е при него в София, когато е бил в ИСУЛ при д-р Кръстева. Дора с баща си също ходи при него.

По препоръка на д-р Кръстева, Милка получава от БАН някакъв ~~Интерферон~~ ~~серум~~ за инжектиране, подобряващ имунната система. На 25 октомври, при него с кола ходи съученика му Евгени Сандев. Не ме се обади, за да отида с него.

На 26 октомври Марин се обади, че го изписват и на 27 октомври приятеля му Динко с колата си, заедно с Милка ходиха в София да го вземат. При посрещнето му се опитах да му кажа окуражителни думи, но той ми отговори, че е излишно да говори.

На 5 ноември Милка, заедно с внука Милко ходи в София за 10 нови имунни инжекции от БАН, уредени от проф. Узунов. Въобще той толкова много ни помагаше, че не знаехме как да му се отплатим.

Постепенно състоянието на Марин започна видимо да се подобрява. При хубаво време, заедно с Дора и децата започнаха да излизат и на разходка. Започна обаче да се оплаква от болки около мястото на първата операция. Утешавахме го, че е вероятно някакво срастване, но той беше убеден, че са нови разсейки. При прегледа му на ехографа и скенера бяха установени дребни образувания около мястото на първата операция.

На 20 ноември Марин с майка си е в София при д-р Кръстева в ИСУЛ. Там му провеждат три сеанса по химиотерапия и поставят последните три имунни инжекции. Срещат се и с проф. Гайдарски, който му обещава нов преглед на скенер и ако имало нещо, щял да го отстрани оперативно. Посещават и проф. П. Узунов.

Марин остава в София, а Милка се върна. На 27 ноември Милка е отново в София и на 28 ноември Марин е прегледан на скенер и снимките предадени на проф. Гайдарски, който да определи по-нататъшното му лечение. Милка и Марин се завърнаха в Стара Загора, с предписание за лечение в Старозагорската болница и 10 имунни инжекции. Опитах се отново да му дам кураж, но той ми отговори, че положението му напълно безнадежно.

Нарочно описах толкова подробно митарствата и изтезанията при лечението на синът си. Чудех се, как ³идържа психически.

На 11 декември Марин с майка си отново е в София с колата на съученика си Насъо. Срещат се с проф. Гайдарски, който препоръчва трета операция на мястото на първата. Ако откажел да я направи проф. Куманов, тогава щял да я направи той. За Марин това беше доказателство за безнадежното му положение.

Със съдействието на проф. Узунов, Марин е приет в отделението на проф. Куманов, който му провежда нови изследвания. На 14 декември и Дора ходи при Марин в София. На 17 декември приятеля ми Марин П. Камбуров взема Марин от болницата и го води в домът си да се изкъпи в банята му.

На 19 декември проф. Узунов ни се обади, че професорите Куманов и Гайдарски се споразумяват Марин да бъде опериран след Коледните и Новогодишни празници. Временно изписан от болницата, брат му Васил с колата го доведе в Стара Загора. На 2 януари следващо да се върне в болницата в София. Цялата втората половина на 1995 година нашето семейство беше ангажирано в борбата за живота на малкият ми син. На практика ни продължавахме само мъките му.

По това време, работите с частната фирма на Полемият ми син се влошиха и на два пъти трябваше да му давам по 5 хиляди лева. Повреди се и телескопа на телевизора във всекидневната ползван предимно от Марин, когато си беше при нас. С последните пари в спестовната си книшка, за 8,500 лева купихме нов телескоп, който приятели на Марин монтираха.

В края на годината, икономическото положение на семейството беше доста тежко. Ние с Милка разчитахме на пенсийте си. Марин получаваше в болнични 90 на сто от заплатата си, а само снахата Дора пълната си заплата. Помагаше ни получената за около 40 хиляди лева продукция от парцела в с. М. Верея.

Въпреки тревогите по Марин, успях да завърша два раздела от "Очерка", а третия по насочването ми в специалността - птичества, не успях да напиша. Престанах да пиша и статии.

През октомври ДИ "Земиздат" ми изпрати договор за производство на книгата "Повече и по-качественна продукция от птиците но под ново заглавие: "Отглеждане на птици". До края на годи-

ната написах нов увод, допълнихи я и отредактирах и я изпратих за отпечатване. Продължавах участието си в сбирките на клуба СУБ-СЗ, а така също и като член на Общинското ръководство на Съюза на Ветераните от войните. Нервното ми напрежение от бодуването на синът ми, стана причина да вляза в излишни преракания с председателя му Раданов и да го напусна. От останалите членове на ръководството бях убеден и се завърнах в ръководството. В ХИ-СЗ присъствувах само на тържеството по случай "Денят на птицевъда" /Петровден/. В кварталното ръководство на ППО на БСП обаче продължавах да работя активно, като заместник на секретаря Богдан Мечев. На изборите за кметове и общински съветници бях застъпник на БСП в кварталното изборно бюро. Най-много общински съветници бяха избрани от БСП, но за кмет с малка преднина беше избран проф. Ц. Яблански от СДС. С него бяхме доста близки, от времето когато бях в ръководствата на ВИЗВМ-СЗ, а той беше председател на профкомитета Милка също тогава беше в този профкомитет. Като земеделец, колегата К. Кунев беше назначен за зам. кмет на Ст.-Загора.

През първата година от управлението на правителството на Жан Виденов имаше известна стабилизация на икономиката, като инфлацията през годината беше едва от 10 до 30 на сто. Виденов обаче оттягаше контакти много с населението, довели до известна изолация на Правителството от обществеността.

По моя молба, поради заболяване на синът ми, бях освободен от ръководството на ППО на БСП в квартала. Бях обаче убеден социалист-марксист, вярвах във възможността в бъдеще да се изгради едно/социално справедливо общество, на базата на техническият прогрес. Вярвах в творческите възможности на човешкия ум, както и на производствените възможности на трудовите хора, които при правилно разпределение ще могат да се ползват

от всички хора. Затова като мото на "Автобиографическият си очерк поставих:" В живота да се бориш и устояваш идеите си /вярата си/ е много по-трудно, отколкото да защитаваш и осигуряващ личните си интереси и домогвания. Най-трудното е обаче, постоянно над всичко да поставяш интересите на родината си и обществото. Този, който успее да го осъществи, е уважаван не само от народа си, но и от обществото и то не само през живота ~~си~~, но и след смърта ~~си~~." Дали съм успявал да реализирам тези си разбириания в своят живот, само тия с които съм работил и ме заобикалят, могат да ме оценят.

Тази 1995 година беше много напрегната и трудна с борбата за живота на синът ни Марин. Чувствувах се и виновен, че съм допуснал да се стигне до неговото заболяване. През тази година загубих и брат си Жоро, с когото имах много скъпи спомени като братя.

В семейството с тревога посрещахме Новата 1996 година, макар да се постарахме да спазим семейните традиции по Коледните и Новогодишни празници. Нали на 2 януари Марин следваше да замине за София поради третата си операция. Пожеланията около баницата със късметите той посрещна с пресилена усмивка и пессимизъм. Вярата във възможностите на съвременната медицина и защитните сили на младият му организъм не приемаше вече, че могат да му помогнат. Гледайки сега направената с неговия фотоапарат в Новогодишната нощ снимка, заедно с децата му, много добре ^и показа общото му физическо и психическо състояние. Децата му, вече на 13 и 11 години също са потиснати.

Може би Марин е считал тази снимка с тях, като последна в живота му.

На 2 януари с колата на кумът му Евгени Сандев, заедно с майка ^{си} заминаха за София. Едва владеейки се, само му стиснах

ръката и му пожелах след операцията да се завърне напълно здрав. Той се помъчи да ми се усмихне, без да ми отговори, като само по-дълго задържа ръката си в моята. Ех, Марине, Марине, с какво синко заслужи толкова мъки и страдания?"

Приет бил веднага в болницата, а Милка се върна в Ст-Загора. На 7 януари Дора беше при него и пред нея споделил за надеждите си от тази операция. Съобщил й, че на 11 януари ще го оперират. На тази дата Милка замина при него. Вечерта след операцията Милка ми се обади, че операцията е успешна, но се опасявали, че може и панкреаса да му е засегнат от разсейки.

В реанимацията Марин е 6 дни. Когато на 16 януари Милка се завърна в Стара Загора, ми донесе по-подробни, но лоши новини.

Почистили го добре, но някои образувания не могли да отстраният, поради което лекари не давали никакви надежди за оцеляването му. Прочитайки епикризата си след операцията, Марин казва на майка си: "Майко, майко, за мен вече няма надежда за спасение! Какво ще правим сега?" Тя му отговорила, че ще продължаваме да се борим.

На 18 януари, Дора с ~~негови~~ колеги от Пощата са при него в София. Същият ден и Васко с "Москвича" е при него, ~~Синим~~ ^{на} ~~дядо~~ изписват и брат му го доведе в Стара Загора. Посрещнат ^{го} вратата с думите, прегръщайки го: Сине, ти се герой". Неми отговори нищо, беше доста отслабнал, но се държеше добре.

От БАН проф. П. Узунов му беше осигурил 10 имунни инжекции а Милка беше купила от София някакви Перуански билки за подсилване. Борбата за живота на синът ми продължаваше.

В краят на януари с колата на Евгени Сандев, Марин и Милка ходиха при някакъв народен лекител в гр. Пловдив. Той му поставил някаква инжекция, която след 6 месеца следвало да се повтори.

На 9 февруари бях в София, като рецензент на защитата на дисертационният труд на асистента Желязко Георгиев от катедрата по "Птицевъдство". Нощувах при Марин П. Камбуров, където споделихме стари спомени от съвместният си живот и настоящите си тревоги. Освен ~~самодоволец~~, той беше много зле и със сърцето. С него ходихме да купуваме от Перуанските билки за синът ми. Молеше ме да остана още един ден в София и нощувам при него, защото това можело да бъде последната ни среща. Отказах, защото синът ми чакаше за билките. Действително това беше последната ни среща с най-добрият ми и безкористен приятел от войната, студенството и след това, видно от "Очерка".

На контролният преглед в Онкологията на болницата, лекарите предлагат на Марин да бъде пенсиониран, което било най-добре за децата му, ако се случи най-лошото. Това много го разстройва и той казва на майка си: "Значи ли това майко, че лекарите са ме ~~изписали~~ от живота вече?!" На следващия ден той се съгласява да бъде пенсиониран, поради заболяване. Със съдействие на лекарка от ТЕЛК, близка на братовчедката Лиляна от 17 февруари Марин беше пенсиониран. Месечната му пенсия беше 5,560 лева и 1,000 лева за придружител. Той получи полагашите му се пенсии едва на 18 май, заедно с три месечни заплати или общо 35,000 лева. По негово желание, с тези пари беше купена нова пералня, защото старата често правеше аварии. Явно се стремеше да подсигури семейството си. Общо икономическото положение на семейството ни се влошаваше, не само поради заболяването на Марин. Вече споменах, че не беше добре и семейството и на големият ми син. По тази причина от 1 март 1996 г започнах да работя като нощен пазач в Центъра за предказарме на подготовка на младежите, бивше ДОСО. Намираше се западно от Пощата и в него беше канцеларията на Съюза на ветераните

от войните. Съдействува ми Илия Здравков от нашият блок, на ръста към Центъра. Работехме на две смени, заедно с Иван Господинов, научен сът рудник в Хидромелиоративната опитна станция. Той също имаше материални затруднения. През работните дни дежурихме в постройката от 17 часа вечерта до 7 часа сутринта през ден, а в почивните дни по 24 часа. Дежурихме вътре в заключната след работното време сграда, като в портиерната имахме легло, телефон и телевизор. Вечер можех да лежим и поспиваме, като при проверка ни звъняха отън. Получавахме месечно по 4,000 лева, при тогавашната моя пенсия 5,900 лева. Началник на центъра тогава беше подполковник Гутев. Милка продължаваше да плете пуловери за допълнителни доходи. Дано болният Марин не се чувствуваше виновен за това?

През февруари и март, Марин започна да пие, по прочетено от едно списание емулсия от шарлан и чист спирт, три пъти на дененощие. Понеше доста трудно понасяше тази емулсия, в края на март се отказа. Продължи да пие само Перуанска билка, с която ни снабдяваше Рачето от блока, често пътуваща до София.

На 26 март доста скромно празнувахме 37-ият рожден ден на Марин. Това доста го разстрои. Макар и доста слаб, той понякога излизаше с Дора и децата на разходка из града.

В началото на април, с колата на Насъо, заедно с майка си ходиха при някакъв лекар/дъновист/ в гр. Пловдив. Цал им някакво лекарство, но с Милка споделил, че доста късно отишъли при него. Независимо от това, взехме още две дози от неговото лекарство, в желанието да помогнем на синът си.

Още през март Марин започна да чувствува болки и около мястото на третата операция. През май болките станаха постоянни и започна да му се подува коремът. Налагаше се да ползва морфин, осигуряван му безплатно от болницата. Беше му

трудно и тежко, но пред нас и децата си не стенаше и не се оплакваше. Разбирахме само по необичайните пози които понякога заемаше. С Милка тревожно наблюдавахме мъките му, без да можем с нещо да му помогнем. Не знаехме и колко време ще продължат и с какво ги беше заслужил.

През вечер бях на нощно дежурство, а през денят често ходех на парцела в с. М. Верея. Получаваната продукция доста подпомагаше икономиката на семейството ни.

На 12 юни, с колата на приятеля на Марин, Владимир, двамата с майка си ^{ходиха} до гр. Перник, при някакъв лечител. Борбата ~~ни~~ за Мариновият живот продължаваше.

В къщи, аз рядко контактувах с него, защото не намирах какво да му кажа, за да му вдъхна вяра в живота. На нощните си дежурства и на парцела в с. М. Верея, често го оплаквах, заради бъвъзможността си ~~него~~ да му помогна. Никога в живота си не бях изпадал в такова беизходно положение, като не вярвах, че синът ми може да оцелее. Той продължаваше да слабее и отпада, но се обслужваше, и понякога излизаше извън апартамента. Един неделен ден с Дора и децата ме посетиха по време на дежурството ми.

През дежурствата си правих опити да пиша "Очерка" си, за да се отвличам, но не се получаваше нищо. Нервите ми не издържаха вече, а как Марин ³ издръжаше?

Поради финансовите ни затруднения, на 15 юни Марин реши да продаде "Трабанчето" си. Преди това предложи да го прехвърли на брат си, който след неговата смърт да обслужва с него семейството му. Брат му обаче му отказа. Тогава Марин го даде на Ванко от блока, зетът на Илия Здравков, за 30,000 лева. По същото време, поради енедемия в училищата и двете деца на Марин се заразиха и боледуваха от вирусна пневмония.

Маринчо я прекара по-леко, но Милко се наложи една седмица да бъде в болницата. Баща им тежко понесе тяхното заболяване.

На 23 юни, в София почина добрият ми приятел Марин Павлов Камбуров. С него ме свързваше над 50-годишна бекористна дружба. Десетина дни по-рано той ми се обади по телефона и ми се оплака, че е прекарал сериозна сърдечна криза, след която не може да излиза от апартамента си. Три дни преди смъртта му и аз му се обаждах по телефона. Оплака ми се, че е много зле, но е още жив. Опитах се да му дам кураж, а той ми отговори:

"Ex Ножче, дошло е време да се разделяме с тебе. Затова през февруари те помолих да останеш още една нощ при мене. Простиши тогава, заради тежкото състояние на синът ти, моят адаш".

Обещах му след 2-3 дни отново да му се обадя. Изпревари ме снаха му, за да ми съобщи за неговата смърт. Аз съм първият в оставението от него списък, на които да съобщят за смъртта му. Първоначално мислех да отида на погребението му, но след това се отказах, за да състоянието на синът му. Обадих се на синът му Павел, за да се извиня. След това се обадих на д-р Симеонов, който беше в София, да отиде на погребението му, като представител на Старозагорските "Мамаджии", чийто председател беше М. Камбуров.

В началото на юли Марин толкова заслабна, че вече не можеше да излиза от апартамента, но още се обслужваше. Повечето време беше на източния балкон, стоящ в различни пози на сгъваемият ни стол, за да преодолява непоносимите болки. Пиеше само морфин и Перуанските билки. Много, много страдаше моят син без да можем с нещо да му помогнем.

По желание на баща им, на 14 юли изпратихме децата на ученическият лагер "Паниците", край гр. Калофер. Вероятно не желеаеше децата да наблюдават на страданията му.

Ден преди това в с. Кирилово почина Игнат Султанов, съпруг на братовчедка ми Фанчето. ~~Х~~дихме на погребението с братовчедката ми Лиляна.

Състоянието на Марин започна бързо да се влошава. Краката му до стъпалата се подуха ~~у~~признак на влошена вече сърдечна дейност. На 19 юли Милка ходи до София, окъдето с помощта на проф. П. Узунов донесе кръвна плазма за облекчаване кръвообръщението на ~~Марин~~.

По това време в гр. Атланта, САЩ, започнаха Олимпийските игри. Доста усилия полагаше Марин, за да ги гледа по телевизията. След 20 юли, той започна ускорено да отпада и му беше много трудно да става и се обслужва. Започна да се подува и коремната му област. Гледайки измъченият му вид и умоляващият му поглед за помощ, се чудех, как да го окуражавам. При един такъв мой опит, той ми каза: "Татко, като мъже, не трябва да се самозалъгваме?" Допълвайки, че неговото заболяване не трябваше да хване него, а мен, той допълни: "Улучи ме без да избира, дали заслужавам такава участ или не! Съжелявам само татко, че когато ще съм най-необходим на децата си, мен ще ме няма!" Опита ми да го успокоя, че ние с майка му, докато сме живи, никога няма да изоставим децата му, го принуди да ми каже: "А бе татко, Вие с майка сте вече възрастни хора. След няколко години и да искате, няма да можете да им помогате!"

От този разговор ми стана ясно, че Марин не хранеше никакви надежди и вече очакваше краят си.

През тези юлски горещи дни, Милка беше непрекъснато край синът ни, а аз продължавах да дежуря в ДОСО-то и да ходя на парцела в с. М. Верея.

След завръщане на децата от "Паниците", Марин пожела да отидат при дядо си Запрян в село Разделна.

При всяко тръгване за нощните си дежурства, влизах при Марин да си поговорим а сутрин му донасях вестни "Дума", и коминтирахме новините и Олимпиадата, каято тази година се провеждаше в Америка, гр. Атланта. Оставах все по-кратко при него. Измъчваш се като гледах в такова състояние. По този повод споделил с майка ^{ен}, че татко му неможе да го гледа и отбягва да стои при него. Милка спеше при него в всекидневната. Тя най-много полагаше грижи за него. Само тя си знае как майчиното сърце понася това положение на Марин.

Последните му дни бяха най-мъчителните, новъпреки това той се въздаржал да пие морфина който му даваха безплатно. Една вечер ^в много молил майка си да не спи при него във всекидневната. Изглежда болките са били непоносими и той решил тази нощ да изпие всичкия морфин, който бил в хладилника. Сутринта Милка го намира упоен. Същият ден кумат ни с една медицинска сестра трябваше да му преливат албумин, който проф. Узунов уреди и Милка донесе от София.. Те го свариха в това състояние и работата се провали, тъй като неможаха даже да открият вената му и разляха всичко. Много, много тежко беше състоянието на синът ни и ние с нищо не можехме да му помогнем. Потеше се изоблилно, вероятно младият ~~мен~~ организъм все още се бореше.

На 2 август вечерта преди да тръгна за работа влязох при него, за да му кажа довиждане. Незнаех, че това е било за последно. Поговорихме малко за Олимпиадата. Той очакваше на следващата вечер Стефка Костадинова да вземе златен медал. Това се събудна но той неможа да ~~да~~ порадва, защото на 3 август сутринта почина.

Към 5 часа казал на майка си да затвори врата към балкона защото му станало студено . Това са били последните думи. После започнал да хърка, ~~правил~~ някъвши усилия ~~не~~ нищо вече

разбираемо не успял да ѝ отговори. Помислила, че си е глътнал езика и потърсила по телефона "Бърза помощ". След това със съседа Дороти Здравков се помъчили да му отварят устата, но разбрали, че той вече не може да говори. Дошлият лекар установява агонията му, поставя му някакма инжекция и си отива. Към 6 часа Милка се обади по телефона и на мене. По това време дойде сменника ми, защото беше неделя и аз към седем без нещо бях в къщи. Влязох при него, хванах ръката му и за пръв път го помилвах по лицето. Гледаше ме с блуждаещ поглед, но не реагира. От време на време прехъркваше, а на мен се струваше, че се опитва да ми каже нещо. Помолих го, ако ме чува да ми стисне ръката, но той почти не реагира.

Към 7,30 дойде и кумът д-р Симеонов, също установил пред смъртната му агония. Аз продължих да стоя до него и му държа ръката. Към 8 часа престана да прехърква, последа му стана неподвижен, но дишането продължаваше. По това време, повикани сутринта от майка си, децата пристигнаха с дядо си Запрян от Разделна. Видяха за кратко татко си в "кома" и ги изведоха.

Постепенно дишането му ставаше все по-забавено, а аз продължавах да му държа ръката и му говоря, макар да знаех, че не ме чува. Милка и Дора само от време на време влизаха при нас. Към 9,15 часа направи последен слаб напън да поеме въз дух и престана да дишаше. Синът ми Марин вече не беше между живите. Пред мен бяха само неговите "останки" на разсипаните от болестта му тяло. Утешавах се само, че беше настъпил краят на почти три годишните му мъки и тормоз. Бях изпратил много близки и приятели, но най-тежко и мъчително е да изпратиш и надживеаш родното си чедо.

Пуснах ръката му, затворих клепачите му и отидох в хола за да съобщя за кончината му. Милка и Дора се разплакаха,

а децата баха като "шашници". При тях беше дошел и чичо им Васко. До 10,30 часа с него и Запрян успяхме да облечем и подготвим останките на Марин за последната му разходка до гробището на града. Щяхме да го положим при баба му и дядо му, в гроба, който бях платил за себе си.

Денят беше 3 август 1996 година. Злокобен ден.

След изготвянето от участъковият лекар на смъртният акт дадох на Васко 10-ти хиляди лева и той отиде в Погребалното Общинско бюро за уреждане погребението. След обед донесоха ковчега и заедно с Васко и Запрян положихме Марин в последното му легло. Пренесохме го в хола и поставихме на ниската продълговата масичка. На няя той прекара последната си нощ, заедно със семейството си. След това се прибрах в спалнята, и на бюрото си описах подробно последните часове от трагичният живот на синът си. Доста много изстрада моето момче и заслужи правото на "почивка". Замина си от живота на 37 години 3 месеца и 7 дни. Като утеха, останаха двете му деца, които с майка му щяхме ~~премину~~ до гледаме и ^{се} отешаваме.

На 4 август в 11 часа при изнасянето му от апартамента Дора и децата му пуснаха по магнитофона и уредбата към него запис на любимата му песен: "Смели надежди" /Хай Хоубс/. Това много впечатли присъствуващите. В речурналната зала бяха дошли да го изпратят всички негови колеги, приятели, съученици, родни и наши приятели от Милка от ХЦП-СЗ и ВИЗВМ-СЗ. Прощално слово за краткия живот на синът ми произнесе Богдан Мечев от ППО на БСП в квартала, на която Марин беше член до края на живота си. За нас близките му остана утехата, че той беше почестен и уважаван, въпреки краткият си живот.

След погребението му, същата нощ бях дежурен в ДОСО-то. Жivotът продължаваше и аз следващо да изпълнявам обещанието

си спрямо семейството му и неговите деца. Милка точно изпълняваше всички традиционни "помени" за Марин, както и по подържането на гроба му. Дора за два месеца уреди полагащата пенсия за децата от баща им / по 2,700 лева на дете/. От 1.1.1997 г., тя уреди пенсийте им да бъдат внасяни в Спестовни влогове. Дядо им Запрян обеща да подпомага издръжката им, предимно с хранителни продукти. Майка им Дора беше на сигурна работа в "Електро снабдяване" СЗ, макар и като сменна на служителка по майчинство.

Общо се надявахме, че обстановката в семейството постепенно ща се успокои и стабилизира.

Преди началото на учебната година обаче, Милко започна да не се чувствува добре. Изпратен от училищната лекарка на изследване в болницата, беше установено че е болен от хепатит "Б". Лекарите смятаха че е заразен по кръвен път с инжекции. Вероятността е беше станало, когато беше в болницата за няколко дни и му биеха инжекции с антибиотики за вирусната му пневмония.

Беше приет в Инфекционното отделение, като за лечението му се засе проф. Живка Кънева, състуденка на кумът ми д-р Симеонов

Милко много тежко понасяше изолацията си в болницата, макар всеки ден някой от нас да ходеше на свидане с него, разговаряйки от вън, а той на прозореца. Веднаж той ми каза: "Дядо, аз нали не съм болен като татко и ще оздравея?". Едва владеейки се, успях да го успокоя. Изолацията му продължи 15 дни, а след това лечението му продължи в къщи до края на септември. Близо година след това ходеше на контролни прегледи.

Загубата на синът ни Марин и боледуването на Милко бяха причина 1996 г. да бъде най-злокобната и тежката за цялото ни семейство. Нервната ми система много се изостри, а следва-
да се владея, за да бъда пример и опора в семейството. Само при ношните си дежурства и на парцела в с. М. Веря давах во-

воля на нервите си и често си поплаквах. Милка, поне външно се владееше по-добре от мен, посещавайки^н майка си в Розовец.

На 20 декември по телефона от Плевен Иван Славко ми съобщи, че в Мездра внезапно починал Цеко Хр. Цеков. Още един ни беше напуснал от "Мамската" ни студенска група. По телефона изказах съболезнованията си на съпругата му. Живи бяхме само: Ваня ката, Диков и аз.

Въпреки голямото напрежение през годината, от парцела в с. М. Верей получихме много добра реколта от плодове и зеленчуци на обща стойност 80 хиляди лева по тогавашни цени. Равняваше се на целогодишната ми пенсия. От тях направихме над 300 буркана компоти, 55 буркана лютеница, 80 бутилки доматен сок, 40 бутилки гроздов сок, 30 бутилки сиропи и още толкова бурканчета сладка, както и над 60 буркана със зарезани/гювеч наляхме и 80 литра вино. Това беше много сериозна икономическа помощ за изхранване на семейството^н тогава.

Доста бях затруднен при писането на "Автобиографическият си очерк". Главно при нощните ми дежурства, написах само два раздела. Преустанових и писането на статии по птицевъдство.

През септември беше отпечатана научно-популярната книга:

"Отглеждане на птици" от ДИ "Земиздат", на която бях отговорен редактор. Тя се продаваше и в книжарница "Абагар" на Илия Здравков, помещаваща се постройката на ДОСО, която пазех. В същата сграда се помещаваше и частният университет по Селскостопанство на доцент Сандулов. Там често ме посещаваше и колегата К. Кунев, тогава зам. кмет на Ст-Загора. Всички се обръщаха към мен с научните ми звания и степени, което като на нощен пазач ми звучеше никакси подигравателно.

С ХЦП-СЗ почти напълно прекъснах връзките, като присъствувах само на празнуването на "Денът на птицевъда".